

עפ"א 30209/11/15 - מדינת ישראל נגד רות זריהן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
17 נובמבר 2015

עפ"א 30209-11-15 מדינת ישראל נ' זריהן

בפני כב' השופט בני שגיא
המערערת:
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד מאיה לויאן
נגד
המשיבה:
רות זריהן
על-ידי ב"כ עו"ד צדוק חוגי

החלטה

בפניי ערעור על החלטת בית משפט קמא, במסגרתה הורה בית משפט קמא על ביטול צו סגירה שהוצא מכוח סעיף 23 לחוק רישוי עסקים תשכ"ח - 1968 (להלן - **חוק רישוי עסקים**) לבית עסק בשם "הקליק בר" (להלן - **המועדון**), וזאת נוכח קביעתו כי לא נערך שימוע למשיבה.

להלן העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 6.11.15, לפנות בוקר, התקבלה במשטרה קריאת מוקד אודות אירוע דקירה שהתרחש במועדון. שוטרים שהגיעו למקום לא הצליחו להיכנס פנימה, שכן דלתות המועדון היו נעולות. רק לאחר דין ודברים עם אדם בשם סער גלילי (להלן - **גלילי**) שאותר מחוץ למועדון, אשר הזדהה תחילה כמאבטח ולאחר מכן כמנהל האבטחה, יצר גלילי קשר טלפוני עם אחד מעובדי המועדון אשר היה בתוך המועדון על-מנת שיפתח את הדלתות לשוטרים. עם כניסתם למקום, הבחינו השוטרים ב-10 אנשים משתעלים אשר נראו שיכורים. השוטרים גבו עדויות ראשוניות מחלק מהנוכחים מהן עלה כי אין עסקין באירוע דקירה אלא באירוע אלימות, במסגרתו, ככל הנראה, שפך פלוני משקה על אחת מבאות המועדון, פרצה קטטה, ובהמשך ריסס מי שריסס את הנוכחים בגז מדמיע. המשטרה תפסה את מכשיר ה-DVR המאגד את צילומי האבטחה, אולם גילתה כי בפרק הזמן בו המתינו השוטרים עד שיפתחו עבורם את דלתות המועדון, בוצעה מחיקה של הדיסק הקשיח.

בעקבות האירועים המתוארים, ובשים לב לעובדה כי המועדון פועל ללא רישיון, הוציאה המערערת ביום 6.11.15 צו סגירה מנהלי אשר תוקפו 30 ימים.

2. על החלטה זו בדבר הוצאת צו הסגירה הוגש ערר אשר נדון על-ידי בית משפט קמא, ולאחר קיום דיון במעמד הצדדים, הורה בית משפט קמא על ביטול צו הסגירה.

3. החלטתו המפורטת והמנומקת של בית משפט קמא מושתתת, רובה ככולה, על העובדה כי המערערת לא ערכה שימוע למשיבה, וזאת - כך קבע בית משפט קמא - למרות הנתונים הבאים: (א) המשיבה חתומה על הבקשה לקבלת רישיון עסק; (ב) גלילי שעוכב במקום ציין את שמה כבעליו של המקום; (ג) המערערת הגישה כתב אישום נגד המשיבה המייחס לה עבירה של ניהול עסק ללא רישיון; (ד) המערערת ידעה על "טענת הבעלות" של המשיבה וזאת כנלמד גם מהליך מנהלי שיזמה המשיבה במסגרתו עתרה נגד סירוב המשטרה ליתן לה רישיון עסק (עת"מ 51888-01-15, להלן - **העתירה המינהלית**).

בית משפט קמא דחה את טענות המערערת, לפיהן די היה בשימוע שנערך לגלילי, אשר הוא, לדעת המערערת, הבעלים האמיתי של המועדון. בהחלטתו התייחס בית משפט קמא לגלילי כאיש אבטחה, ונקבע כי גם אם המערערת סברה כי המשיבה משמשת כ"אשת קש", נוכח היותה חתומה על הבקשה לרישיון עסק, קמה חובה חד משמעית לזמנה לשימוע עובר לקבלת ההחלטה בדבר הוצאת צו הסגירה.

וכלשונו של בית משפט קמא: **"... הנחת העבודה של המשיבה (המערערת כאן - ב.ש) לפיה המבקש היא 'אשת קש' היא 'הנחת מוצא' ותו לא. אין בהנחות מוצא כאלה ואחרות של הרשות כדי להביא לפגיעה בזכויות האזרח. אפשר שהמבקשת אכן אינה בעלת העסק - ואפשר ומעמדה יתברר במהלך כתב האישום שהוגש כנגדה - כך או כך משאדם מציג עצמו כבעל העסק, לא ניתן להתעלם ממנו לחלוטין ולנסות לקיים הליך מינהלי בהיעדרו"**.

משנקבע כי לא קיום שימוע, קבע בית משפט קמא, בהתבסס על פסיקה מגוונת, כי נפל פגם משמעותי בהליך המנהלי הראוי טרם הוצאת הצו, ועל כן יש מקום לבטלו.

טענות המערערת

4. המערערת סבורה כי נפלו מספר פגמים בהחלטת בית משפט קמא.

הפגם הראשון - נטען כי בית משפט קמא נדרש לטענות עובדתיות של המשיבה באשר לבעלות במועדון, מבלי שצורף תצהיר לערר שהוגש מטעמה על הוצאת צו הסגירה.

הפגם השני - נטען כי מסקנת בית משפט קמא בדבר בעלותה הנטענת של המשיבה מבוססת על נתונים שאינם נכונים או שאינם רלוונטיים, וממילא יש לראותה כעומדת בסתירה לקביעות בית המשפט המחוזי בעתירה

המינהלית שם קיבל בית המשפט את טענת המערערת, כי המשיבה שימשה "דמות קש" (קוף) שאין לה יד ורגל בניהול המועדון המנוהל על-ידי דקלה גלילי (אחותו של סער גלילי) בשיתוף עם גורמים נוספים (החלטה מיום 5.5.15).

הפגם השלישי - בית משפט קמא סירב לעיין בחומר מודיעיני המוכיח, לשיטת המערערת, כי גלילי הוא בעליו האמיתי של המועדון.

הפגם הרביעי - נטען כי גם אם סבר בית משפט קמא כי נפל פגם בהחלטת הרשות, צריך היה להורות, בהתאם לדוקטרינת הבטלות היחסית, על קיומו של שימוע, טרם ביטולה המוחלט.

טענות המשיבה

5. ב"כ המשיבה, עו"ד חוגי, התייחס בטיעונו לשורה של כשלים ופגמים שנפלו בהחלטת הרשות המנהלית, אשר מצדיקים, כל אחד בפני עצמו ובוודאי על דרך משקל מצטבר, את החלטת בית משפט קמא בדבר ביטול צו הסגירה.

טענתו הראשונה של עו"ד חוגי נגעה לאירוע בגינו הוצא צו הסגירה, והוסבר כי בעקבות ויכוח שהתרחש בין שני מבלים במקום, בחרו אנשי צוות האבטחה להפריד בין המתווכחים, הוציאו אחד מהם החוצה, ובכך תם האירוע שהתרחש בתוך המועדון. נטען, כי במקום קיימים מאבטחים בהיקף הנדרש, אשר ביצעו את מלאכתם ללא דופי. בהתייחס להמתנת השוטרים מחוץ למועדון, הוסבר כי מדובר בהמתנה בת 10 דקות בלבד, אשר נדרשה על-מנת שיוצר קשר עם אחד מעובדי המועדון אשר דאג לפתיחת הדלתות.

טענתו השנייה של עו"ד חוגי, היא כי המשיבה, המשמשת כבעלת המועדון, לא זומנה לשימוע. הוסבר כי אין לפרש את חוסר הבהירות סביב נושא הבעלות ככזה הפועל לחובת המשיבה, וממילא, גם לשיטת המערערת, בהליכים אחרים, המשיבה היא אחת הבעלים, וכאינדיקציה לכך, ניתן לראות את כתב האישום שהוגש כנגד המשיבה (והאחים גלילי) המייחס לה עבירה של ניהול עסק ללא רישיון. במסגרת ההליכים הנלווים לאותו כתב אישום, ניתנה החלטת כב' השופטת שחם-קנין (ברע"ס 39094-05-15 **קצין רישוי מרחב דן רמת גן נ' גלילי ואח'**) במסגרתה נדחתה בקשת המערערת למתן צו להפסקת עיסוק לפי סעיף 17 לחוק רישוי עסקים.

עוד נטען, כי המשיבה נפלה ונופלת קורבן לרדיפה של המערערת, ואין זו הפעם הראשונה בה היא נדרשת להתמודד עם טענות שונות ומשונות, נעדרות אחיזה במציאות.

דיון והכרעה

6. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שהוצגו על-ידם, כמו גם בתיק החקירה שנפתח בעקבות האירוע שהתרחש במועדון, סבורני כי יש מקום לקבל את הערעור, לבטל את החלטת בית משפט קמא ולהותיר את צו הסגירה על כנו.

7. בית משפט קמא לא ראה להידרש בהרחבה לעובדות העולות מתיק החקירה ביחס לאירועי יום 6.11.15, זאת נוכח מסקנתו כי יש לראות בהתעלמות המערערת מהמשיבה ואי זימונה לשימוע כפגם מהותי, המוביל לבטלות ההליך כולו (סעיף 5.1 להחלטה).

סבורני כי בחינת סבירות ההחלטה המינהלית צריכה לעבור דרך ניתוח נסיבותיו של האירוע, ועל כן אדרש להן בקצרה:

עיון בתיק החקירה מלמד כי ביום 6.11.15, לפנות בוקר, התרחש אירוע אלים בתוך המועדון, במסגרתו הותקפה אחת מבאות המועדון באופן שאדם אחר משך בחולצתה ושפך עליה כוס משקה חריף. במקום התפתחה מהומה רבת משתתפים (בחלק מהעדויות מתוארת המהומה כ - "קטטה"), שאז, בנסיבות לא ברורות, ריסס מי שריסס את האזור בגז מדמיע. **באי המועדון תיאר בהודעותיהם כי החלו להיחנק ולהשתעל מהגז, אך לא הצליחו לצאת מהמועדון, שכן דלתותיו היו נעולות** (ראה הודעה ט.מ מיום 6.11.15 והודעת א.ש מיום 6.11.15). תמונה דומה עולה גם מדוח הפעולה של השוטרת שירן דוידי אשר תיארה כי עם כניסתה למועדון **הבחינה ב-10 אנשים משתעלים** אשר נראו שיכורים. מהעדויות הקיימות בתיק עולה כי במהלך המהומה הוכנסו חלק מבאי המועדון לאזור המטבח, לשם, ככל הנראה, לא הגיע הגז המדמיע, וזאת על-מנת שיוכלו להתאושש.

המשטרה הגיעה למקום בעקבות דיווח טלפוני של אחת המבלות במקום (שאף היא הותקפה קלות על-ידי אותו אדם בתוך המועדון), אשר ביקשה לצאת מהדלת הראשית, ולאחר שגילתה שהיא נעולה, הסכים אחד השומרים להוציא אותה מהדלת האחורית. **העדה מתארת כי ברוחה בריצה מהמקום, התחבאה בתחנת דלק והתקשרה למשטרה.**

מדוחות הפעולה של השוטרים, אשר הבינו מהדיווח הטלפוני כי במקום כלואה אותה עדה שהותקפה (א.ש), עולה כי כשהגיעו למקום גילו כי דלתות המועדון נעולות. גילוי שעמד מחוץ למועדון והזדהה תחילה כמאבטח, ציין בגרסתו הראשונה לשוטרים כי אין במועדון אף אחד, וכי אחותו (דקלה גלילי) נמצאת בכלל בבית שמש. **רק לאחר שהשוטרים ציינו בפני גלילי כי בכוונתם להזמין את כיבוי האש על-מנת שדלתות המועדון ייפרצו, ולאחר שעבר פרק זמן שהוערך על ידי השוטר קבלאן חסון כ"עשרים דקות" התקשר גלילי לאדם מתוך המועדון, שאז דלתות המועדון נפתחו והשוטרים נכנסו פנימה.**

מבדיקה שעשתה המשטרה, עולה כי **צילומי מצלמות האבטחה בדקות הרלוונטיות נמחקו** בדיוק בפרק הזמן בו נמנעה מהם האפשרות להיכנס למועדון (זמן מערכת 05:34, זמן אמיתי - 04:34), ואפנה בעניין זה

למזכר שערך החוקר ליאור רותם מיום 6.11.15.

8. אסכם ואומר כי לטעמי, האירוע חמור בכל ההיבטים הקשורים להתנהלות עובדי המועדון ובעליו. קיומו של אירוע אלימות בתוך המועדון לא דווח למשטרה בזמן אמת, רוסס במקום גז מדמיע על באי המועדון אשר פגע בהם, באי המועדון החלו להשתעל, דלתות המועדון נסגרו באופן שאין יוצא ואין בא, המשטרה שהוזעקה למקום לא הצליחה להיכנס באופן מיידי אלא לאחר ש"בשלו התנאים" מבחינת אנשי המועדון ותיעוד הוידאו של הדקות הרלוונטיות הספיק להימחק עוד טרם כניסת השוטרים.

סעיף 23 לחוק רישוי עסקים מכוחו הוצא צו הסגירה מורה כדלקמן:

"קצין משטרה בדרגת רב-פקד ומעלה רשאי לצוות בכתב על סגירה לאלתר של חצרים שבהם עוסקים במכירת משקאות משכרים, אם נוכח שהדבר דרוש לשמירת שלום הציבור או להחזרת שלום הציבור שהופר..".

עוד טרם אדרש לשאלת הבעלות והשימוע, ראיתי לציין כי לטעמי, ולפחות ברמה הלכאורית, יש בנסיבותיו החמורות של האירוע בצירוף לשורת הכשלים שאפיינו את התנהלות עובדי המועדון ומנהליו, כדי ללמד כי המשך פעילותו העסקית של המועדון נראית לעובדים ולבעלים כחשובה יותר משלום הציבור, שכן אלה לא היססו לנעול את דלתות המועדון למרות ריסוס הגז המדמיע על באי המועדון, באופן שעיכב את כניסת המשטרה ואיפשר למי מהעובדים להספיק ולמחוק את תיעוד הוידאו של הדקות הרלוונטיות.

נסיבות אלה מקימות באופן מובהק את אותו חשש לשלום הציבור המפורט בסעיף 23 לחוק רישוי עסקים, ומצדיקות מתן הגנה ראויה לציבור על דרך של הוצאת צו סגירה.

כעת, משהונח הבסיס העובדתי להוצאת צו הסגירה, יש לבחון את שאלת הבעלות במועדון ומשמעותה, וזו משליכה באופן ישיר על ההכרעה בשאלת תקינות ההליך המינהלי.

הבעלות במועדון

9. בית משפט קמא לא קבע באופן פוזיטיבי כי המשיבה היא בעלת המועדון, אלא ציין כי **"אפשר שהמבקשת אכן אינה בעלת העסק - ואפשר ומעמדה יתברר במהלך כתב האישום שהוגש כנגדה - כך או כך משאדם מציג עצמו כבעל העסק, לא ניתן להתעלם ממנו לחלוטין ולנסות לקיים הליך מינהלי בהיעדרו".**

בית משפט קמא קבע כי המערערת ידעה על טענותיה של המשיבה לבעלות במועדון נוכח שורת

נתונים שפירט בהחלטתו: (א) המשיבה חתומה על הבקשה לקבלת רישיון עסק; (ב) גילי שעוכב במקום ציין את שמה כבעליו של המקום; (ג) המערערת הגישה כתב אישום נגד המשיבה המייחס לה עבירה של ניהול עסק ללא רישיון; (ד) המערערת ידעה על "טענת הבעלות" וזאת כנלמד גם מהעתירה המינהלית שהגישה המשיבה.

10. אדרש לבחינת הנתונים השונים עליהם ביסס בית משפט קמא את מסקנתו.

(א) בית משפט קמא ציין כי **"אין חולק כי המשיבה היא זו שמנהלת הליכים לקבלת רישיון עסק"** (סעיף 2.2 להחלטת בית משפט קמא), אך עיון בהודעת הערעור מגלה כי קיימת מחלוקת בנקודה זו והוסבר כי: **"... אין כל בקשה פתוחה לקבלת רישיון עסק מטעם מאן דהוא, בוודאי לא מטעם המשיבה..."**. חשוב לציין כי גם להודעת הערר שהגיש עו"ד חוגי לא צורפה בקשה מעודכנת לקבלת רישיון עסק עליה חתומה המשיבה ודומני כי הדברים מדברים בעד עצמם.

(ב) בית משפט קמא קבע כי המערערת ידעה על "טענת הבעלות" של המשיבה שכן **"גילי שעוכב במקום ציין את שמה כבעליו של המקום"** (סעיף 2.2. להחלטת בית משפט קמא), אלא שעיון בתיק החקירה מלמד כי לא כך הם פני הדברים. בדוח הפעולה שערכה השוטרת דויד שהגיעה ראשונה למקום צוין כי גילי אמר לה שהוא אינו הבעלים ו"דיקלה בבית שמש". להזכיר כי דיקלה היא אחותו של גילי, אשר בעבר ניהלה את המועדון (וראה החלטת בית המשפט בעתירה המינהלית). גם בהודעה שנמסרה על ידי גילי באותו יום (6.11.15) כלל לא עלה שמה של המשיבה כבעליו של המקום או בכלל. רק למחרת, במסגרת הודעתו מיום 7.11.15, ציין גילי לראשונה את שמה של המשיבה, אולם גילי, אשר הציג עצמו כ"אחראי על האבטחה", ציין כי אין ברשותו את מספר הטלפון שלה (ש' 87 להודעתו). כאשר נשאל למי עוד יש מפתח של המועדון, ציין גילי כי לאחותו יש עוד מפתח (ש' 62).

סבורני כי האמור לעיל תומך דווקא בטענות המערערת, לפיהן אין קשר אמיתי בין המשיבה למועדון. גילי הוא שנכח באזור המועדון באותו ערב, הוא שהורה לפתוח את הדלתות לשוטרים, המפתח הנוסף נמצא אצל אחותו, ולא היה ביכולתו לבצע פעולה אלמנטרית כמו מסירת מספר הטלפון של מי שאמורה להיות מעסיקתו - היא המשיבה.

לכך יש להוסיף כי בשימוע שנערך לגילי, שמה של המשיבה כלל לא הוזכר על ידו, על כל המשתמע מכך.

היעלה על הדעת כי "איש האבטחה", כפי שכינה אותו בית משפט קמא, לא יטען כטענה ראשונה כי אינו מבין מדוע השימוע נערך לו ולא לבעליו של המועדון?

(ג) בית משפט קמא קבע כי המערערת ידעה על "טענת הבעלות" של המשיבה וזאת כנלמד מכתב אישום שהגישה נגדה (ונגד שני האחים גלילי) המייחס לה עבירה של ניהול עסק ללא רישיון (סעיף 2.4 להחלטת בית משפט קמא). במעמד הדיון שהתקיים בפניי, הסבירה ב"כ המערערת כי כתב האישום הוגש גם נגד המשיבה נוכח הוראותיו של סעיף 15 לחוק רישוי עסקים, המחייב הגשת כתב האישום גם נגד הבעלים הרשום, אך אין לראותו בו בהסכמה לטענת הבעלות של המשיבה, וממילא מדובר בכתב אישום הרלוונטי להחזקת המועדון בעבר (במועד הרלוונטי לכתב האישום). **אזכיר בהקשר זה את טענת המערערת, שלא נסתרה, לפיה אין בנמצא בקשה חדשה לקבלת רישיון עסק החתומה על-ידי המשיבה והעסק מנוהל ללא רישיון מחודש יוני 2015.** דומני כי בנסיבות אלה יש קושי לייחס למערערת ידיעה אודות היותה של המשיבה בחזקת "טוענת לבעלות" גם בעת הנוכחית.

(ד) בית משפט קמא קבע כי המערערת ידעה על "טענת הבעלות" של המשיבה וזאת כנלמד גם מהעתירה המינהלית שהגישה המשיבה.

עיון בהחלטת בית המשפט המחוזי בעתירה המינהלית מלמד כי גם אם בשלב הגשת העתירה היה נראה כי המשיבה היא בחזקת "טוענת לבעלות" הרי שההחלטה קבעה דברים ברורים אודות הקשר האמיתי בין המשיבה למועדון (ההדגשות אינן במקור - ב.ש):

"אחד הנימוקים שצוינו על ידי משיבה 2 בסירובה לאשר את העסק היא העובדה שקיימת חוסר וודאות לגבי זהות בעלי העסק, דהיינו שיש אינדיקציה לכך שהבעלים המופיעים על גבי הרישיון אינם הבעלים האמיתיים. לטענת משיבה 2 בהסתמך על חומר שהצטבר אצלה יש אינדיקציה לכך שהעותרת היא לא יותר מאשר דמות קש (קוף) שאין לה יד ורגל בניהול העסק, בעוד שהעניינים מנוהלים על ידי גלילי בשיתוף גורמים נוספים.

עיינתי בקלסר החומר שהצטבר במשטרה ונוכחתי לדעת שלחשדות אלה יש לכאורה על מה לסמוך.

נזכיר ונאמר "שהשותפות" בין גלילי לעותרת נולדה בשלב שבו העסק כבר פעל ונוהל על ידי גלילי לבדה (ללא רישיון עסק כדן). החיבור בין שתיהן קרה לאחר שהוצא נגד העסק צו סגירה מנהלי ואילו נגד גלילי הוגש כתב אישום, והוא נועד לסלול את הדרך בפני גלילי להגשת בקשה לרישיון עסק. גלילי העריכה, מן הסתם, שאם תוגש בקשה לרישיון עסק על שמה בלבד, היא תידחה בגלל המוניטין השלילי שצברה לעצמה. והנה, לאורך כל הדרך מאז שהעותרת צורפה לעסק, טביעות אצבעותיה לא ניכרות בפעילות העסק. כך ניתן לראות, למצער -באופן גלוי וללא צורך להפנות לומר החקירה החסוי- בכל הדיונים המשפטיים שהעסק היה קשור בהם ובכל הבקשות שהופנו לעירייה ולמשטרה. היחידה שהתייצבה בשם העסק ושטחה טענותיה הייתה גלילי (כל פעם באמצעות עורך דין אחר ששכרה). כך הדבר גם בעתירה הנוכחית: למעט שמה של העותרת בכותרת העתירה, העתירה מאזכרת רק את מעשיה ופעולותיה של גלילי בהקשר לעסק. למרות שהעותרת ידעה על הצורך לשכנע בדבר מעמדה בעסק, לא ניתנה לשאלה זו כל התייחסות בעתירה. העותרת לא הציגה ולו מסמך אחד שיצביע על

פעילות עסקית מצדה והיא לא עשתה כל מאמץ לסתור את החשדות לפיהן היא לא יותר מאשר אשת קש. כך גם במהלך הדיון בפני: בעוד העותרת יושבת כמי שהעניין אינו נוגע לה בלא להוציא מילה מפיה, גילי גילתה דומיננטיות רבה, התקשרה לעורכת הדין, ביקשה ממני להמתין לעורכת הדין "שלה" ונתנה את הטון לגבי ההליך וניהולו. עד כדי כך מובהקת הדומיננטיות של גילי בהקשר לעסק שגם באת כוח העותרת נפלה לכלל טעות פרוידיאנית בכותבה בבקשה למחיקת העתירה "העותרים מבקשים" במקום ה"עותרת". כל זאת נעשה למרות שבוודאי בעיתוי הנוכחי, אליבא הצהרת גילי עצמה, היא כבר אינה בעלים בעסק, למצער מאז חודש מרץ 2015.

לא למיותר לומר שלשאלת מעמדה של העותרת בעסק קיימת חשיבות רבה מבחינת שיקוליה של משיבה 2 במתן האישור מטעמה. ראשית, משום שאילולא הוספה העותרת לעסק, לא היה ניתן האישור לעסק מלכתחילה, משום שלדידה של משיבה 2 לא ניתן לסמוך על גילי שתנהל מקום בילוי מסוג זה תוך שמירה בטחון הציבור. שנית- ככל שהעותרת היא אכן "אשת קש" שאין לה קשר אמיתי לעסק, משמעות הדבר היא שרישיון העסק הוצא במרמה תוך הטעיית הרשויות ואין הוא משקף את המציאות. יש בכך כמובן להשליך על אמינותה של גילי ועל דרך התנהלותה, וכן על חוסר תום הלב והעדר ניקיון הכפיים של העותרת שנתנה ידה לכך".

יוצא אפוא כי החלטת בית המשפט המחוזי קבעה באופן מפורש את שטוענת המערערת גם היום, ובהיעדר נתונים סותרים או מעודכנים, המערערת הייתה רשאית להסתמך עליה.

סוגיית הבעלות - סיכום

11. בהיעדר בקשה חדשה לקבלת רישיון עסק הנושאת את חתימת המשיבה, ולאור העובדה שלא צורף תצהיר להודעת הערר, יש ללמוד על סוגיית הבעלות המעודכנת מהראיות הקיימות, ולבחון את סבירות מסקנת המערערת כי הבעלים האמיתי של המועדון הוא גילי ולא המשיבה.

על יסוד הנתונים שפורטו בסעיף 10 לעיל, סבורני כי החלטת המערערת בדבר זימונו של גילי לשימוע היא החלטה הגיונית, המעוגנת היטב בראיות השונות ומתיישבת באופן ברור עם קביעותיו של בית המשפט המחוזי בעתירה המינהלית.

שתי הערות נוספות ביחס למסקנה האמורה:

הראשונה - בחומר הראיות שהוגש לעיוני קיימות אינדיקציות רבות התומכות במסקנה בדבר בעלותם של האחים גילי במועדון (חלקן אף בגדר ראיות קבילות), אולם מדובר בראיות משנת 2014, ועל כן לא ראיתי להידרש אליהן בפירוט. ממילא - בחודש מאי 2015 אמר בית המשפט המחוזי את דברו ביחס לקשר של המשיבה למועדון.

השנייה - אני ער להחלטת בית משפט השלום אשר דחה את בקשת המערערת למתן צו להפסקת עיסוק, שהוגשה מכוח סעיף 17 לחוק רישוי עסקים ולאור הגשת כתב האישום נגד האחים גלילי והמשיבה, אך אינני סבור כי יש בהחלטה זו (או בהחלטת בית המשפט המחוזי שדחה את ערר המדינה) כדי לשנות את מסקנתי. אציין כי ההחלטה האמורה קבעה כי לא הונחה תשתית ראייתית לטענה לפיה הפעלת העסק יוצרת סיכון ממשי ומיידי לציבור, וזאת נכון לאותו הליך שהסתיים בחודש יולי 2013. המקרה שבפני עוסק באירוע אחר, בתשתית ראייתית שונה לגמרי, ובמערכת של כללים משפטיים שונה מזו החלה על החלטות שיפוטיות שניתנות מכוח סעיף 17 לחוק רישוי עסקים.

12. **העובדה כי "מרחפת באוויר" טענה לבעלות אינה יוצרת חובת זימון לשימוע, בוודאי מקום בו אותה טענה אינה מגובה בנתונים מעודכנים (בקשה חדשה לרישיון עסק או תצהיר), נסתרת בראיות שונות, אינה מתיישבת עם נתוניו של האירוע, ונדחתה חודשים ספורים קודם לכן בצורה ברורה על ידי בית המשפט במסגרת העתירה המינהלית.**

יחד עם זאת, ברור כי ככל שבידי המשטרה ראיות המלמדות על מחלוקת ממשית ביחס לזהות בעליו של בית עסק פלוני, צריכה היא לאפשר לשני "הטוענים לבעלות" להשמיע טענותיהם בטרם קבלת החלטה, אלא כפי שהובהר לעיל - אין זה המקרה שבפני.

סיכום

13. נסיבותיו החמורות של האירוע שהתרחש במועדון ביום 6.11.15 מקימות באופן מובהק את אותו חשש לשלום הציבור, ומצדיקות מתן הגנה ראויה לציבור על דרך של הוצאת צו סגירה. משלא מצאתי פגם בהחלטת המערערת לערוך את השימוע לגלילי, או פגם אחר בהליך המינהלי, ראיתי לקבל את הערעור ולהותיר את צו הסגירה על כנו.

ניתנה היום, 17 נובמבר 2015, במעמד הנוכחים.

בני שגיא, שופט